

Tăcerile vorbesc mai mult decât am crede

Lucica Boltasu

Tăcerile vorbesc mai mult decât am crede,
Când sunetele-s moarte și eul dormitează,
Există-n noi ceva, ce-aude tot și vede,
E Duhul din Rusalii, ce-n credincioși lucrează.

Ne agățăm de cer, când nu mai e putere,
În rugăciuni aprinse strigăm, cu lacrimi multe
Și așteptăm un semn de dulce mângâiere
Și vrem ca Tatăl nostru cu milă să ne-asculte.

Nu e putere-n om să stea pe calea dreaptă,
E-o luptă între fire și Duhul Sfânt, se știe,
Credința ne dă har să mai urcăm o treaptă
Spre înălțimi albastre, cu Cel ce-I Apa Vie.

Să nu uităm că El, Isus Cristos e Calea,
Ce ne conduce pașii spre Dumnezeu Preasfântul,
Un suflet înrobit, nu-și părăsește valea,
Căci și cel rău lucrează, nesocotind Cuvântul!

Deși e-atâta plâns și-atâta suferință,
În labirintul vieții se pierde omenirea,
Căci nu-L vrea pe Isus ca Steag de biruință
Și nu vrea transformarea și nu își vrea sfințirea.

Om peregrin, știi tu cât e de scurtă viața?
Te naști și dintr-o dată ți-e-n față veșnicia,
Când peste amintiri, încet se-așterne ceața,
Realizezi că timpul-și revendică simbria.

Ascultă dragul meu, un susur din mărire
Ce îți șoptește tainic, "Eu sunt mereu cu tine!",
Fiul lui Dumnezeu venit din nemurire,
Te vrea cu El în slavă, nu-n valea cu suspine!

În fiecare zi ce o trăiești sub soare,
El mângâie și-alină, dă har și pace sfântă,
De-aceea dragul meu, când firea țipă tare,
Tu inima-ți proșterne, spre Golgota te-avântă!

Căci oare ce folos ar fi să ai de toate,
Să nu cunoști ce-i lipsa, să nu cunoști amarul?
De dragoste nu ai, ești fără-nsemnătate

Și fără de Iubire, nu vei păși hotarul!

Astăzi tu poți s-alegi, ori slava, ori pământul,
Tot ce izbește ochiul, ca rod al răzvrătirii,
Sau darul minunat, Viața și Cuvântul,
Ce te va duce-n slavă în clipa despărțirii!

Tăcerile vorbesc mai mult decât am crede,
Când sunetele-s moarte și eul dormitează,
Există-n noi ceva, ce-aude tot și vede,
E Duhul din Rusalii, ce încă mai lucrează...

19/02/17, Barcelona-Lucica Boltasu